

LILY FRANK

Lowlands love stories

Lowlands love stories © Lily Frank

De eerste drie *love stories* zijn in augustus 2017 eerder gepubliceerd

in de bundel *Liefde op Lowlands* door Tinteling Romance

Eerste editie door Polder Publishers: juni 2020

Tweede editie door Dutch Venture Publishing: augustus 2021

lilyfrankromance.wordpress.com

Instagram/Twitter: @lilyfrankbooks

Facebook: Lily Frank

#lowlandslovestories

Redactie: Chinouk Thijssen en Olga Hoekstra

Cover: Afbeeldingen via Freepik.com van cookie_studio en freepik

Cover Design: Marijke F. Jansen

Love story 1: Op Heterdaad

Ik draai mijn hoofd om over mijn schouder te kunnen kijken. Misschien had ik toch niet zo moeten overdrijven in de sportschool; volgens mij word ik hier te oud voor. Ik hoop maar dat ik zo meteen mijn basgitaar nog omgehangen krijg.

De volgende boerderij is die van mij. Ik stuur mijn auto het erf op en parkeer naast de schuur. Het heeft zo zijn voordelen om afgelegen te wonen. De ruimte in en om het huis, alle gelegenheid om te repeteren zonder dat de burens met hooivorken op het erf verschijnen en dusdanig dichtbij het Lowlandsterrein dat ik ieder jaar een paar tickets krijg vanwege de overlast. Wat wil een mens nog meer?

Ik kijk op de autoklok en haal opgelucht adem. Zo te zien heb ik zelfs nog tijd om me even om te kleden voor we gaan repeteren. Douchen zal moeten wachten tot na de repetitie, maar ik weet zeker dat Klaire het kan waarderen als ik in ieder geval dit doorweekte shirt even uittrek. Ik ruik als gemaaid

gras dat een paar dagen ligt te broeien. De jongens van de band en Pandora maakt het niet veel uit. En daar zou ik ook geen moeite voor doen als die ook van de partij zouden zijn, trouwens...

Ik gris de volle sporttas van de achterbank en stap uit. Als ik nu de turbo even aanzet, hoeft ze straks niet op me te wachten. Ik grijns als ik me haar gezicht voor de geest haal. De laatste tijd doe ik dat veel te vaak als ik aan haar denk. Geen glimlachje, maar zo'n brede, genoegzame lach waar je mondhoeken pijn van doen. Ik weet welke kant dat op gaat en dat baart me zorgen. We zijn collega's. Zoiets is helemaal niet handig. En bovendien kan ik haar niet goed pijlen. Hoe ziet ze mij?

Ik loop met grote passen richting de boerderij, maar stop als ik langs de schuur met de repetitieruimte loop. Met gespitste oren blijf ik staan om te luisteren. Hoorde ik daarbinnen nu iets?

'Aah!'

Het geluid is zacht en klaaglijk. Zit daar een dier vast of zo?

Ik probeer te verzinnen wat voor beest het kan zijn. Ik heb niet eens huisdieren. Zou er een vos de schuur in geslopen zijn?

'Aaaaah!'

Dit keer houdt het geluid langer aan, maar klinkt het minder klaaglijk.

Wat voor beest het ook is, het kan niet in de schuur blijven. Ik loop naar de deur en trek hem open.

Even moeten mijn ogen wennen aan de schemer. Ik sluit de deur achter me om het felle daglicht buiten te sluiten. Langzaam maar zeker wordt duidelijk waar ik naar kijk.

In de repetitieruimte staan twee poedelnaakte vrouwen. Eén van de twee, met een wel heel bekend gezicht, is met

Lowlands love stories

touw vastgebonden aan één van de kolommen die het dak ondersteunen. De andere zit op haar hurken tussen haar benen. Ze kijken me allebei geschrokken en betrapt aan.

‘Janus! Ik dacht dat jij in de sportschool zat.’ Klaire staart me met grote ogen aan en ze heeft blosjes op haar wangen. ‘Ik had je nog niet thuis verwacht.’

Met mijn mond vol tanden blijf ik bij de deur staan en probeer te bedenken wat ik hiervan moet vinden. Schijnbaar heeft Klaire hier afgesproken voor een seksdate. Met een vrouw. Niet dat het me verbaast; ik weet dat ze biseksueel is. Maar toch voel ik een steekje van jaloezie. Het voelt een beetje als een flauwe grap van het lot; al weken fantaseer ik hoe ze eruit zal zien zonder kleren en nu staat ze hier, naakt, in mijn schuur, maar ik ben duidelijk niet degene naar wie ze verlangt.

‘Wie is dat?’ vraagt de vrouw op haar hurken. Ze heeft een mooi lichaam, moet ik toegeven. Lang blond haar hangt over één schouder en op haar onderrug prijkt een tatoeage van een zwarte panter.

‘Dat is de eigenaar van deze schuur, Janus,’ antwoordt Ka. Haar woorden komen er zacht en mompelend uit, waardoor ze moeilijk te verstaan zijn. Haar ogen heeft ze angstvallig op de betonnen vloer van de schuur gericht. Het valt me op

dat haar korte, zwarte haar kletsnat is van het zweet en haar gezicht ziet er verhit uit. Wat zou ik haar graag zo zien terwijl ze me berijdt, terwijl ik haar neem, hier, in mijn slaapkamer, overal in het huis...

‘Wil hij niet gewoon meedoen? Het maakt mij niet uit.’ De blonde vrouw haalt haar schouders op.

Ik verslik me bijna als haar woorden tot me doordringen. Bloed stroomt razendsnel naar beneden, terwijl zich in mijn hoofd plaatjes vormen bij haar woorden. De blondine op haar hurken om me een goede pijpbeurt te geven, Ka nog steeds vastgebonden aan die kolom en mijn tong in haar mond, mijn handen op haar goed gevormde borsten. Mijn broek staat opeens onder spanning.

Ka krijgt niet de kans om antwoord te geven. De buitendeur knalt open en er botst iemand van achteren tegen me op. Ik draai me om, de spierpijn vergeten, en sta oog in oog met een derde vrouw. Deze is kleiner van stuk en heeft kort bruin haar. In haar ogen speelt zich een moordscène af en er kringelt nog net geen rook uit haar neus.

Haar binnenkomst heeft effect, want de blondine bij Ka kijkt geschrokken onze kant op. ‘Annelies!’

‘Even boodschappen doe, hè? Nou, ammehoela! Ik was op weg naar Dronten, toen ik jouw auto op het erf ontwaarde.’

Auto? Waarom heb ik die auto helemaal niet zien staan? Of zat ik zo te suffen achter het stuur?

‘Wie is die sloerie, Hanna?’ briest de brunette verder. ‘En wat moet je met haar?’

Ik ga ervan uit dat die laatste vraag een retorische is. Het lijkt me vrij duidelijk wat ze met Ka van plan is.

‘Annelies, het is niets. Het betekent niets!’ De blondine grist haar spullen van de grond en komt naakt onze kant op.

Annelies draait zich al om en loopt naar buiten. De blondine volgt haar, terwijl ze de ene na de andere verontschuldiging uitbraakt. De deur valt met een klap achter hen in het slot. Ik slik en draai me om, waar Ka nog steeds vastgebonden aan mijn kolom hangt.

Mijn broek staat inmiddels op het punt om te ontploffen.

Met haar grote bruine ogen kijkt Ka naar me op. Ik slik moeizaam en bevries. Begeerte schiet door me heen, maar een stemmetje vanbinnen zegt me dat ik het moet negeren. Ka is mijn maatje, mijn collega. Hoe graag ik me ook zou begraven tussen haar welgevormde benen, mijn ontlading wil zoeken in haar zachtheid en het karwei van de blondine wil afmaken, ik kan geen misbruik van de situatie maken.

‘Blijf je daar zo staan, of maak je me los?’

Ik schrik wakker uit het gevecht waarin mijn lul het bijna wint van mijn gezonde verstand, laat mijn sporttas vallen en kom in beweging. ‘Jemig, Ka. Hoe verzin je het?’ Ik probeer niet naar haar borsten te kijken of naar haar... Fuck, ik denk dat ik die warme douche straks maar verruil voor een koude.

Terwijl ik over haar heen buig om de touwen los te peuteren, hoor ik haar... snuffelen? ‘Wat ruik je lekker,’ zegt ze zacht in mijn oor. Haar lippen kriebelen tegen mijn oorschelp en ik

krijg overal kippenvel. Laat die koude douche ook maar zitten, ik dompel me wel onder in een bak ijswater.

‘Vind je? Ik heb net gesport,’ mompel ik, terwijl ik niet probeer te denken aan haar naakte lichaam voor me of aan de dingen die ik met dat lijf wil doen.

‘Zeker weten.’ Ze beweegt een beetje, waardoor ze zachtjes haar weelderige lichaam langs me heen strijkt. Was dat haar zij? Of een borst? Oh God, ik wil het niet weten. Ik wil het WEL weten!

‘Lukt het?’ informeert ze.

Ik heb geen idee. Volgens mij is er geen bloed meer over voor mijn hersenen.

Het volgende moment slaat ze een been om me heen en trekt me tegen zich aan. Mijn erectie prikt tegen haar andere been. Wat zou ik me daar graag tussenin begraven...

Dan dringt tot me door wat ze zojuist heeft gedaan. Zij nam het initiatief. Zij trok *mij* tegen zich aan. Dat betekent toch dat zij dit zelf wil? Dat het mag?

Ik bedenk me geen seconde en duw mijn mond op die van haar. Haar lippen voelen warm aan en haar tong komt me tegemoet. Ik laat mijn handen zakken en sla ze om haar bovenlichaam heen, trek haar dichtertegen me aan. Haar gekreun vibreert in mijn mond en windt me nog meer op. Mijn handen worden gretiger, willen haar overal aanraken. Eerst verken ik alleen haar rug, maar daarna laat ik ze zakken, tot ze op haar billen liggen.

Wauw, die billen. Ze maken me al een paar weken knettergek in die strakke zwarte spijkerbroeken van haar. In het echt voelen ze nog veel beter dan ik me ’s nachts voorstelde in mijn slaapkamer. Zacht en stevig tegelijk.

Ka kronkelt en duwt haar bovenlichaam tegen me aan. Dat

herinnert me aan haar borsten. Haar tepels prikken bijna verwijtend door de stof van mijn shirt heen. Ik doe een stapje achteruit en bewonder het uitzicht opnieuw. Haar tieten zijn niet heel groot, maar wel lekker stevig en haar tepels zijn mooie harde knopjes. Ik laat mijn vingers er verkennend overheen glijden en er ontsnapt een kreun aan haar lippen. Ik grijns en buig me voorover. Ik laat haar tepel tussen mijn lippen verdwijnen en ik strijk er langzaam met mijn tong overheen. Haar gekronkel wordt heviger en haar hijgende ademhaling blaast het haar uit mijn gezicht.

In de verte gaat een telefoon over. Ik neger het geluid en trek haar lichaam steviger tegen me aan.

‘Moeten we niet...’ begint Ka.

Ik verscherp mijn aanval op haar tepel.

‘Aaahh... Waag het niet om te stoppen,’ gromt ze.

Al likkend laat ik mijn ene hand afdalen om de omgeving te verkennen. Tot mijn verrassing voelen haar bovenbenen klam aan. Hoe hoger ik mijn vingers vervolgens laat klimmen, hoe vochtiger het wordt. Ik neem een beetje afstand van Ka zodat ik haar gezicht kan zien als ik een vinger in haar laat glijden. Jemig, wat is ze nat. En het is daar vanbinnen oh zo warm.

Haar ogen vallen dicht en haar tanden zinken in haar onderlip. Ze laat haar hoofd achterover zakken, tegen de kolom, terwijl haar handen aan de touwen trekken. Ik wil haar bezitten. Het liefst nu meteen.

Ik trek mijn vinger terug, trap mijn schoenen uit en begin in razend tempo mijn kleren af te pellen. Mijn stijve staat te trappelen om bevrijd te worden uit zijn kooi. Hij springt enthousiast in positie zodra ik mijn spijkerbroek en boxersshort laat zakken.

Ka’s ogen glanzen terwijl ze mijn naakte lijf in zich opneemt.

Het voelt alsof ze me ter plaatse verslindt. Mijn huid brandt onder haar blik en ik haast me om me ook van mijn sokken te ontdoen.

Gelukkig zitten er condooms in mijn sporttas. Ik rits de tas open en vis er een verpakking uit. Binnen *no time* heb ik mijn stijve een regenjas aangetrokken. Klaar voor actie.

Ik kan me nauwelijks bedwingen als ik mijn lul langzaam bij haar naar binnen laat glijden. Het liefst had ik hem in één ruwe stoot bij haar naar binnen geramd, maar ik wil haar geen pijn doen en ik wil genieten van dit moment. Mezelf tergen. Dit is iets waarover ik al zo lang fantaseer... Terwijl ik steeds dieper naar binnen schuif, valt haar mond open, in een geluidloze O.

‘Lekker?’ fluister ik.

Als antwoord buigt ze voorover en vangt mijn mond in een zoen. Haar tong maakt me dronken en duizelig. Bijna vergeet ik om in haar te bewegen. Maar niet helemaal.

‘Oh, sneller,’ zucht ze. Haar adem strijkt over mijn naakte huid en bezorgt me kippenvel. Haar opgewonden gehijg spoort me aan om aan haar verzoek te voldoen. Ik verhoog het tempo en stoot sneller en dieper in haar. Keer op keer ram ik haar tegen de kolom met mijn bewegingen en schuift ze iets omhoog. Haar handen trekken aan het touw dat haar in bedwang houdt.

De wetenschap dat ze geen kant op kan, dat ze nergens heen kan vluchten, maakt me nog geiler. Ik leg mijn handen op haar heupen en stoot nog harder in haar.

‘Jemig, Janus,’ kreunt ze. ‘Dit hadden we veel eerder moeten doen.’

Oh ja? Ik lach zelfgenoegzaam en duw mijn lippen op die van haar voor nog zo’n gekmakende kus.

Mijn zaad begint omhoog te klimmen. Ik voel hoe het zich verzamelt en smeekt om te mogen vloeien. Smeekt om zich in haar te mogen begraven.

Ik pomp nog harder. Trek haar lichaam nog steviger tegen dat van mij en ik hijg in haar nek, haar heerlijke mooie hals.

Eindelijk voel ik hoe mijn ontlading naar buiten vlucht, in warme golven. Nog even blijf ik doorstoten, om het laatste beetje eruit te krijgen, en dan trek ik hem langzaam uit haar terug.

‘Wauw, dat was lekker, schatje,’ zucht ik tevreden. ‘Zal ik jou ook...?’ Ik kijk haar vragend aan en zie haar opgewonden blik. Nog voor ze antwoord geeft, laat ik me op mijn knieën zakken en zoek met mijn mond haar gevoelige plekje. Terwijl mijn tong over haar knopje heen en weer streelt, kronkelt haar lichaam onder mijn aanrakingen. Haar ademhaling verhoogt in tempo, wordt een snel hijgen, tot ze uiteindelijk schokkend klaarkomt in mijn handen. Daarna valt ze slap tegen de kolom, hangend aan de touwen. Ik haast me om haar los te maken, terwijl ik nog nageniet van haar zilte smaak op mijn tong en rond mijn lippen. Ze is nog maar amper bevrijd, als de telefoon weer gaat. Dit keer het geluid van een binnenkomend WhatsAppbericht.

♥ 5 ♥

Terwijl ik me ontdoe van het condoom, loopt Ka naar haar kleding. Haar polsen vertonen striemen die het touw heeft achtergelaten en ik betrap haar erop dat ze er met haar handen overheen wrijft om de doorbloeding weer op gang te brengen.

Als eerste vist ze haar telefoon uit haar broekzak en opent het ontvangen berichtje. Even blijft het stil, voor ze als een malloot begint te gillen en op en neer springt.

‘Wat?’ vraag ik.

‘Dit móet je lezen!’ jubelt ze.

Ik mik het dichtgeknoopte condoom op mijn sporttas en loop naar haar toe. Ze duwt me de iPhone onder haar neus en ik lees het berichtje:

Pandora

Kreeg je niet te pakken, maar we hebben fantastisch nieuws. Ben nu bij Ollie en we zijn net gebeld. We mogen de zondag op Lowlands spelen!!!!!! Liefsssss

Ik onderdruk de neiging om net als Ka te gillen en rond te dansen.

Dan verschijnt bovenin het venster de melding dat er nog een WhatsAppbericht binnenkomt:

Hanna

En? Is het gelukt? Heeft Janus je zijn onverdeelde aandacht gegeven?

Love story 2: Muiltje in de Modder

Mijn hartslag versnelt als mijn favoriete moment dichterbij komt. De drums verhogen het tempo, de eerste violen vallen in. En dan... Een kakofonie van melodische klanken. De haartjes op mijn armen gaan recht overeind staan en tranen prikken in mijn ogen. De schitterende stem van de sopraanzangeres wordt gedragen door de klanken van het koor op de achtergrond, terwijl ze zingen:

“Ella, Ella, what have you done?

Ella, Ella, you’ve painted the world grey.

Ella, Ella, this can’t me undone!

Cinderella, in cinders you lay.”

Het is het refrein van *Ella with her bed of cinders*, mijn favoriete nummer op deze CD. Ik zou er uren achter elkaar naar kunnen luisteren, liggend op mijn bed met een koptelefoon op mijn hoofd. Het liefst met mijn ogen dicht, zodat de muziek voor beelden in mijn hoofd zorgt.

O shit. Ik zie hoe het bord met de afslag Swifterbant voorbij

flitst, evenals het laatste stukje van de uitvoegstrook. Nee, nee, nee! Die had ik moeten hebben!

Ik draai het volume van de CD-speler omlaag en concentreer me op de weg. Voor zover ik kan zien, staan er voorlopig geen blauwe borden langs de snelweg. Wat nu?

Mijn blik flitst naar het schermpje van mijn navigatiesysteem en mijn ogen worden groot als ik zie dat de aankomsttijd met zo'n twintig minuten is verhoogd. Hoe ver is het in vredesnaam rijden naar de volgende afslag?

Het één en ander wordt duidelijk als ik over een hoge brug de polder weer uitrijd, de volgende polder in. Ik kan er pas bij afslag Urk weer af. Een fikse omweg dus. Ik slalom over de rotondes, tot ik de snelweg weer op kan.

Geïrriteerd trommelen mijn vingers op het stuur. Dit kan ik heel goed gebruiken, maar niet heus.

Eerst kon ik bij Bilthoven weer omdraaien, omdat ik mijn ticket thuis had laten liggen en daarna sprong de brandstofmeter op reserve, zodat ik moest stoppen om te tanken. Nu dus de afslag gemist en een omritje via Urk! Ik mis Utrecht, de drukke stad die je dwingt om op te letten.

Terwijl ik de volumeknop weer omhoog draai, vraag ik me af of Cynthia al op me zit te wachten bij de deur of dat zij nog aan het rondrennen is voor de laatste spullen. Haar kennende zal het laatste wel aan de orde zijn. Ze is altijd zo'n laatkomer! Ik normaal gesproken helemaal niet, maar ik ben wel gevoelig voor zenuwen. Dan vergeet ik in mijn paniek een hoop, zoals vandaag dus mijn ticket. Ik zucht.

Met veel kabaal rinkelt mijn telefoon over de carkit. Ik neem op.

'Met Dore.'

'Met Cynthia. Waar blijf je?' Haar stem klinkt ongeduldig.

Zou ze voor de verandering eens klaarstaan?

‘Ik ben verkeerd gereden,’ zucht ik. ‘Afslag gemist.’

‘Verkeerd gereden? Hoe kun je nu verkeerd rijden? Er is maar één afslag Swifterbant!’

Ik voel me een sukkel. ‘Nou, je weet wel. Gewoon recht door rijden, terwijl je eigenlijk de afslag had moeten nemen.’

‘Oh man, dan moet je helemaal via Urk,’ kreunt Cynthia aan de andere kant van de lijn.

‘Inderdaad. Dat heb ik inmiddels ook al ontdekt,’ zeg ik zuur.

Cynthia zucht luid. ‘Waar ben je nu dan?’

Ik kijk om me heen en zie aan de andere kant van de weg een pompstation. ‘Ik rijd net langs de Texaco, vlak voor die brug.’ Het pompstation schiet voorbij en de weg klimt langzaam omhoog. Inmiddels dus op de brug...

‘Dan moet je nu je kop er even bijhouden, want de afslag is meteen na de brug.’ Ze zegt het net op tijd, want bijna had ik de afslag opnieuw gemist.

‘Ga jij je maar even op het autorijden concentreren, dan zie ik je zo bij mij. Oh wacht eens, jij rijdt langs het centrum. Kun je voor mij even wat meenemen? Ik ben plastic bekertjes vergeten.’

‘Ach, ik ben nu toch al te laat,’ zeg ik met een zucht. ‘Ik zie je zo.’

Nu ik eindelijk de juiste afslag heb genomen, voel ik me weer wat rustiger. Ik kijk om me heen, terwijl de laatste kilometers onder me door schieten. De weg is kaarsrecht en voert door een vlak en kaal landschap. Akkers zover als ik kan kijken. Alleen voor me zie ik een dorpje liggen, verder alleen maar landerijen. Geen grappige kerktorentjes of nostalgische windmolens. Alleen die moderne gruwels, die met z’n allen het landschap vervuilen. Ik griezelen. Dit is echt niets voor mij.

Ik snap nog steeds niet waarom Cyn *of all places* hier is gaan wonen!

Het is een verademing als ik eindelijk de bebouwde kom van Swifterbant binnen rijd. Tot mijn verrassing is er zowaar een winkelcentrumpje. Met een echte, herkenbare Albert Heijn. Er is beschaving op het platteland!

Ik parkeer de auto en zet keurig mijn blauwe parkeerschijf. Ik ben de parkeerwachters van Utrecht gewend; die schrijven sneller dan hun schaduw.

Als ik naar binnen wil lopen, draai ik me nog even om om te kijken of mijn auto op slot staat. Domme actie. Ik knal keihard tegen iets massiefs aan en stuiter naar achteren. Voor ik het weet, zit ik op mijn kont. Door het korset ben ik in één klap alle adem in mijn longen kwijt, terwijl pijnscheuten door mijn achterwerk schieten en tranen in mijn ogen springen. Dat worden paarse billen, ben ik bang. Helaas zijn niet alleen mijn billen pijnlijk: mijn wang klopt als een zwerende vinger; daarmee ben ik volop geraakt door... Ja, door wat eigenlijk?

Ik snuif nijdig. Wie is er in die deuropening gaan staan? De Terminator? Hij heeft een torso van staal! Had hij niet even kunnen uitkijken?

O, de deuropening zelf, zie ik als ik voor me kijk. Ik ben gewoon tegen het kozijn aan gelopen! Hoe stom kun je zijn...

'Willen ze je daar niet op het bal hebben, Assepoester?' vraagt een stem naast me. Ik smelt bij die woorden alleen al, maar zijn stem mag er ook wezen. Hij is een tikkeltje hees en niet bijzonder zwaar, maar toch hoor ik meteen dat het een man is. Ik draai mijn hoofd zijn kant uit, maar hij staat precies voor de zon, waardoor zijn hoofd een zwarte schaduw is, omringd door een stralenkrans. Net een engel! Ik knipper met mijn ogen tegen het felle licht, maar hij blijft een silhouet. 'Dat was